

Perfecta

Carles Vallès

Ulls blaus, pell clara.

Trobo a faltar escollir pomes al mercat. Quan totes són idèntiques, per què hauria de dubtar a l'escollir-ne alguna? Ara són impecables, ja siguin verdes, vermelles o grogues. Agafar-ne una i fer-hi una mossegada. Sentir una textura ferma, un sabor dolç i lleugerament àcid a la boca. La definició de llibre del gust d'una poma. Ja no en recordo cap altra.

Metre setanta-tres, cabell ros.

Encara recordo quan anava al poble a collir pomes. L'aire de la muntanya era fresc i pur. Però des que van començar a edificar massivament, ja no és el que era. Enyoro els passejos pel bosc amb totes les bestioles que el poblaven. Ara, l'asfalt ocupa gairebé tot el paisatge. Què se n'ha fet de la diversitat? Se'm regira la panxa quan hi penso.

Pit gran, cuixes primes.

Ara que hi caic, fa temps que no vaig al metge. Amb l'ús dels dispositius d'anàlisi contínua que duem al cos, sembla que han passat a segon pla. Sempre és igual, una alarma al braç seguida d'una notificació al mòbil: vagi a la cabina mèdica més propera. Posar la mà sobre el detector d'empremtes fins que es dispensen una sèrie de comprimits; tots diferents, tots amb la mateixa aparença. Ingerir-los sense pensar. Quan vam perdre l'autonomia?

Pòmuls marcats, llavis gruixuts.

Bé, ara no és el moment de rumiar en tot això. Deixo de perdre'm en els meus pensaments i aterro de nou a la clínica. Davant meu, una immensa llista de característiques físiques. Sense adonar-me'n he arribat a l'última casella.

Nas fi.

Bé, ja només queda fer-ho oficial... Un calfred em recorre el cos just abans de signar. Això és realment el que vull? Qui soc jo per determinar com serà la meua filla? Amb un somriure decidit, arrugo els papers i els llenço a la brossa. Per a mi, ja és perfecta.

